



# DE MOEIAL

19 maart 1985  
2de jaargang

V.U. Peter de Koning  
adres: Jozef Voetlaan 30, 2100 Deurne.  
redactie: Gebouw Y', Pleinlaan 2, 1050 BXL.

Abonnementen: 150 Fr. of 500 Fr. op rek. nr. 001-1386975-48  
met vermelding naam en adres.

## Cafés in Brussel p.2

We hadden er ons eigenlijk aan kunnen verwachten. Toen Moeial nummer 10 uitgedeeld werd, was het artikel 'cafés rond de VUB' het eerste artikel dat gretig gelezen werd. Omdat Brussel veel groter is dan het Defenplein trok een Moeialteam naar het centrum om daar de stand van koffiezaken na te gaan.



## Wrede week

Woensdag 6 maart, het zit er weer eens op voor een jaartje. De V.U.B. als instelling heeft een hele week lang haar vredeswil aan de buitenwereld kunnen tonen, de nucleaire holocaust lijkt terug wat verder weg. Dat ondertussen mensen, gezonden door regimes die al jaren een bedenkelijke oorlog voeren ( ik denk aan Iran) zonder veel ethische bedenkingen hier aan de universiteit worden opgeleid of dat er aan militair onderzoek gedaan wordt lijken slechts bittere details waar alleen uitgezifters zure oprispingen van krijgen.

De Vredesweek werd dus die woensdag besloten van de uitreiking van de vredesprijs, 's namiddags gevolgd door een groot vredesdebat.

### DE VREDESPRIJS

De vredesprijs, 40.000fr. geschonken door de Nationale Loterij (wie voor het geld meedoet aan deze wedstrijd kan beter op de loto gaan spelen), is bedoeld om de beste licentie-of doctoraatsverhandeling op het gebied van het vredesonderzoek of aanverwante terreinen van onderzoek te bekronen.

Vooraleer werd overgegaan tot de feitelijke prijsuitreiking werden eerst nog enkele mooie woorden afgevuurd waarbij die van rektor Steenhout wel het meeste ophef maakten. Steenhout zette zich namelijk voor de eerste maal klaar en duidelijk af tegen de plaatsing van nieuwe kernraketten in Florennes. De rektor was vooral bezorgd om het feit dat de verantwoordelijkheid voor het ontketenen van een kernoorlog meer en meer door ingenieuze machines van mensen overgenomen wordt. Bovendien vond hij het onverantwoord dat Europa helemaal geen zeggenschap heeft over het tijdens een oorlogssituatie, al dan niet inzetten van de Cruises en Pershings die op haar eigen grondgebied staan. Rektor Steenhout besloot met de stelling dat alleen de publieke opinie bij machte is de plaatsing van nieuwe raketten tegen te houden of indien de raketten reeds geplaatst zijn ze terug naar de eigenaar te sturen. Deze standpunten zouden een week later ook door al de andere rektoren ingenomen worden.

Na de toespraken volgde de uitreiking van de Vredesprijs. Dit jaar hadden tien personen, allemaal uit de humane wetenschappen (misschien heeft men op de V.U.B. het ideale evenwicht wel gevonden: de eksakte wetenschappen doen aan oorlogs- en de humane wetenschappen aan vredesonderzoek), een verhandeling ingediend. Van deze tien inzendingen werden er door de jury twee, die van Youri De Vuyst en die van Eric Van Bael, bekroond. De 40.000fr. moest dus gedeeld worden.

Het werk van Youri De Vuyst, licentiaat politieke wetenschappen, handelt over "de Belgische publieke opinie en de eerste en tweede bijzondere zitting van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over ontwapening". Achteraf kon De Vuyst ons moeilijk uitleggen welk nut hij aan de vredesprijs vindt. Volgens hem is het vooral een propagandamiddel waardoor de V.U.B. weer eens in de kranten kan komen. Het onderwerp van Eric Van Baelen, de andere laureaat en eveneens licentiaat politieke wetenschappen, is "de geopolitiek in een nu-

kleair tijdperk: de toestand in de Europees-arktische wateren". Deze verhandeling werd reeds in 1983 door het Centrum voor Polemologie gepubliceerd. Beide verhandelingen, en ook de andere inzendingen kunnen ingekeken worden in de bibliotheek van het centrum voor polemologie.

### HET VREDESDEBAT

Het wordt nu stilaan duidelijk, het jaarlijkse vredesdebat is niet bepaald een grote publiekstrekker. Met zoals vorig jaar bij het historisch debat tussen rektor Steenhout en zijn K.U.L.-kollega De Somer kon het vredesdebat dit jaar maar een 150-tal personen naar de aula Qa lokken. Wat opviel was dat een groot deel van de aanwezige studenten uit de E.S.P.-fakulteit kwamen. Toeval of niet, E.S.P. was de enige fakulteit die op eigen houtje de lessen vanwege dit debat geschorst had.

Wie gingen er dit jaar nu met elkaar in de clinch? Hoofdattractie was natuurlijk oud-rektor Gerlo. Bekend of berucht vanwege zijn tirrades tegen de vredesbeweging in de Open Tribune van een bekend liberaal boulevardblad was het wellicht aan hem te danken dat er nog 150 aanwezigen waren. Naast Gerlo waren er de juriste Van De Wijngaert (van de U.I.A.), Kolone Van Looke (militair) en professor Niezing (Centrum voor Polemologie).

In zijn inleiding sprak moderator Corijn ( voorzitter van de raad van beheer) over de atoombom op Hiroshima en die op Nagasaki waarvan de geschiedenis heeft aangetoond dat ze totaal onnodig waren omdat het Japanse leger op het punt stond zich over te geven. De twee A-bommen waren bedoeld als pressiemiddel op de Russen en niet als vredesbrenger zoals de Verenigde Staten het voorstellen. Voor Herman Corijn is het dan ook waanzin om nu nog raketten, die veel krachtiger zijn dan "Little John" en "Fat Man", te plaatsen terwijl het huidige kernarsenaal volstaat om Europa verscheidene keer te vernietigen.

Het eerste panelid dat aan het woord kwam was professor Niezing. Hij legde uit dat het bestaan van zo'n enorm kernarsenaal kwalitatieve effecten heeft op onze maatschappij. Kernwapens veroordelen de mensheid tot denken in termen van genocide. De kernplanning voorziet in zelfmoord: "Vernietigen jullie ons dan zullen wij, vooraleer te kreperen, jullie ook nog gauw vernietigen." Deze druk ondermijnt ons leven.

Daarom moeten we in geforceerd tempo bewust worden. Men merkt dit bewustworden ook bij de vredesbeweging. Vroeger was de vredesbeweging een kleine groep, nu is het een massabeweging van mensen die, door de geplande installatie van de Cruises, sneller bewust geworden zijn. De vredesbeweging is geëvolueerd naar een belangenbeweging die ijvert voor een kwalitatief beter leven door vermindering of afschaffing van de kernarsenalen. Belangrijke verwezenlijking van de vredesbeweging is volgens Niezing het debat over de kernraketten in het parlement.

Toen kwam Aloïs Gerlo aan de beurt. Het beeld van de dompteur alleen in de kooi met brullende leeuwen kwam me even voor

volvoeg op blz. 3

## Inhoud

- Blz.1 : dat zie je zelf.
- Blz.2 : Schuim en commentaar; enkele kaffees in Brussel stad Open tribune.
- Blz.3 : vervolg van de 'Wrede Week'  
Het derde pers free podium geanalyseerd  
Dans der dakadentie versie twee
- Blz.4 : de kultuurkrant
- Blz.5 : Gekke De Meersman Waso-kwartet
- Blz.6 : De discussie rond de te volgen strategie in de vredesbeweging  
De dag na de bom; over schuilkelders en burgerbescherming
- Blz.7 : De studentenwacht waakt  
Een scenario...  
De heer Van Thilt steelt de poen  
Open tribune
- Blz.8 : Een verminkte agenda  
Aankondigingen  
Uit in Brussel

Wij zijn er terug na de lentevakantie. Teksten, aankondigingen en wat voor liefs dan ook graag binnen voor de vakantie.

## Telefoon ?

Uit puur entoesiasme over onze eigen ruimte vermelden we vorige keer, terecht, ons adres en telefoonnummer. Ons adres blijft onveranderd : Pleinlaan 2, 1050 Brussel, gebouw Y'. Onze telefoonnummer verandert. 641 23 38 is de definitieve getallenreeks. We herhalen : 641 23 38. Dat van de dokter blijft onveranderd. Dus eerst vaksineren vooraleer binnen te treden. Anders op eigen verantwoordelijkheid !

# Cafés in de stad

Aangezien het grote sukses van het artikel over de kaffees rond de kampus hebben wij ons de moeite getroost om verder op kaffeeverkenning te gaan. Dit maal in Brussel stad, centrum van de Europese Gemeenschap.

D.N.A.

Alles begint bij het D.N.A., wij dus ook. D.N.A. of heel geleerd Deoximilonukleïne zuur zijn de erfelijkheidsdragers die verantwoordelijk zijn voor alle leven op aarde zelfs voor het studentenleven.

De D.N.A. is vooral gericht op narcistische punkers, zowel Frans- als Nederlandstalige want twee van de vier muren zijn bekleed met spiegels. Punkers zijn paranoïde mensen; onze fotografe werd bijna aangerand met scheermesblaadjes. "Donnez la pellicule, vite!" Ze dachten dat onze medewerker door de B.O.B. gestuurd was.

Toen we gingen zitten op één van de vele lege plaatsen, het was vroeg op de avond, aan de toog waar we werden geïndoktrineerd door muziek van Soft Verdict, Brian Eno, en Roxy Music van een gesofistikeerd uitzienende discobar. En wij die muziek van Psychic TV, The Virgin Prunes, DAF en The Mob verwacht hadden. Pover punkkaffee! We dronken onze teleurstelling weg met pintjes (afschuwelijk Moortgat-bier) van 30fr.

Achter de toog lagen hopen chips, punkers lijken dus geen afzetmarkt te zijn voor chips, en stonden ruim opzichtig geplaatste flessen die bederfelijke alcohol bevatten, (punkers houden dus wel van Pisang Ambon).

D.N.A. is een groot maar helaas kaal kaffee. Wat verbeterd wordt door enkele posters en kopietjes, doodskop met helm en dergelijke, opgehangen aan de solide muren. Siberische sfeer in een Amerikaanse snackbar.

## FALSTAFF

We deden onze punk-outfit uit, vlinderdasje en ondervestje aan, poetsten onze schoenen en hielden een taxi aan die ons tot de Falstaff moest brengen. "Falstaff" is eigenlijk een lyrische komedie (1893) van Boito (Italiaans schrijver uit Padua) op muziek van Verdi.

Na de kilte in de D.N.A. deed de warmte in de Falstaff ons deugd. We kropen weg in een hoekje achteraan de enorme verbruikerszaal. Na lang wachten kwam men toch onze bestelling opnemen. Wie beschrijft ons afgrijzen: "Justement nous étions servis par un garçon sans gilet mais avec un plastron au papillon, quelle horreur!"

Onze lijdensweg was nog niet gedaan: toen we gezellig keuvelend aan onze warme choco (53 fr.!!!) en ons pintje zaten te slurpen, plofte een garçon, ditmaal met ondervestje, een oude Brusselse pan bevattende twee magere kippebilletjes, vier aardappeltjes en een beetje groenten overgoten met een waterig sausje op onze tafel en begon doodleuk de mensen aan het tafeltje naast ons te bedienen. Verbouwereerd draaiden we ons hoofd naar de andere kant waar een oude Brusselse gedistingeerde heer, plechtig zijn koude schotel à la V.U.B. verorberde, ondertussen de beursberichten lezend in Le Soir. Naast hem had een vrouw haar schoenen uitgedaan en pulkte aan haar tenen De Falstaff herbergt gewoonlijk een heel breed publiek: punkers naast oude adellijke



D.N.A. of Deoximilonukleïnezuur

dames, gesettelde new-wavers naast langharig werkschuw tuig, opzichtige Amerikaanse toeristen naast V.U.B.-klunzen.

Oh, waar zijn de dagen van weleer (1906) toen alleen de Brusselse upper-class zich hier in deze met glasramen versierde ruimten ophield. Deze verdoemde democratisering uit zich vooral in het omroepstelsel gelijkend op dat van de G.B.. Het discrete systeem van de piccolo's en hun bordjes is met de noorderzon verdwenen.

## LE CERCEUIL

"Il me semble, bercé par ce choc monotone Qu'on cloue en grande hâte un cerceuil quelque part."

Omdat onze stemming in de Falstaff tot een dieptepunt gekomen was besloten we onze depressies te cultiveren in Le Cerceuil. Een gangetje dat iets weg heeft van de duistere gangen in de pyramide van Cheops, leidde naar de grafkelder die Le Cerceuil meent te zijn. Bij het binnentreden werden we gegrepen door een draaikolk van droefgeestigheid die ons naar de toog voerde. Een hellehond kwam om een aaitje smeken maar zijn blikkerende tanden deden ons teruggedruiven. Een naar zwavel riekende man met bokkepotjes lachte ons warm aan en schonk ons (tegen tweehonderd zilverlingen) twee afgebleekte schedels met hellebier dat verdacht veel naar Jupiler smaakte.

Het zwakke rode licht was niet van die aard

om onze waarnemingen te bevorderen. We vleiden ons naast een van de zware doodskisten, gevuld met gewijde aarde en luissterden naar de Gregoriaanse zangen (Alleluja en Kyrieleison). Bijna viel één van de aan de zwarte muren opgehangen rouwkransen ons om de hals.

Le Cerceuil heeft een specifieke sfeer heeft een specifieke sfeer die niet voor iedereen aangenaam is. Bepaalde bezoekers kunnen er zich niet inleven en uitendit door luidruchtig mopjes te vertellen. Ook over de bediening valt wat te zeggen: heel onvriendelijk, agressief, wantrouwend en argwanend. Je kan er geen pas verzetten of de uitbater zit je achterna om te kijken of je zijn lugubere meubelstukken niet beschadigd. Nog een laatste opmerking betreffende de toiletten (niet in de vorm van een wijwatervat zoals je misschien zou denken) die niets naargeestigs uitstralen, de spinnewebben buiten beschouwing gelaten.

## LA BÉCASSE

La bécasse is niet alleen een snip maar ook het oudste kaffee van Brussel. Het dateert namelijk van 1877, vandaar dat de Lambik er 65fr. kost en één glas cola, met een half partje citroen wel te verstaan, 50fr. Alles wordt opgediend door Brugellaanse figuren die de nederlandse taal totaal onmachtig zijn. De worstjes op de toog doen ook middeleeuws aan, net als de stillevenns aan de houten wanden en de robuuste tafels. De Lambik, spécialité de la maison, wordt geserveerd in aardse kruiken van 1 of 5 liter. Er één onder je jas buiten smokkelen is onmogelijk. Ook in de Bécasse zijn ze nogal wantrouwig, misschien wel omdat er naast echte Brusselaars en toeristen ook veel studenten rondhangen. De onderwerpen variëren dan ook enorm: van houtsnippen, politiek, kantussen tot financiën en de buurvrouw die weer eens in het



hospitaal beland is. Al de gesprekken kan je uitstekend afluisteren omdat er geen muziek gespeeld wordt.

## DE DOLLE MOL

Al deze burgerlijke kaffees begonnen ons stilaan de strot uit te hangen. Daarom zakte we af naar de Dolle Mol. Een mol is een in de grond levend zwart, spitsnuitig zoogdier ter grootte van een muis dat zich voornamelijk met larven voedt. Een Dolle Mol is een afgeleide soort die regelmatig

eens uit de grond springt en een landbouwer verslindt. Gevaarlijke beestjes dus! Het Kaffee de Dolle Mol zit niet onder de grond en springt ook niet omhoog. Het is een veeze bruine kroeg waar links gebroed - van alle leeftijden - achter de toog terroristische dromen koestert. Kalme muziek uit een wekkerradio zet makkelijk aan tot het leggen van contacten. De spreuken aan de wand: God ziet u, hier vloekt men niet, laten we van mening verschillen zolang het nog kan, Hij komt hij kan ze kussen, geen raketten, enz. getuigen van een zeker pluralisme. Naast Rodenbachs heb je er ook democratische pintjes (20fr.)

## DE BIERKELDER

Wat valt hier voor goeds over te vertellen? Afgrijzelijke muurschilderingen, Grote open haard die geen warmte geeft als men er meer dan twee meter van verwijderd is, harde banken, ongezellige koude bediening en over het publiek willen we ook wel eens een kritische beschouwing geven. Het zijn alleen opgeschoten pubers in afgewassen jeans en zwartlederen jekkers (om interessant te doen) die de bierkelder als pleisterplaats kiezen. Gebraïnwashead door Motorhead, Saxon en Iron Maiden slagen ze dan af en toe de hele boel eens in elkaar. Wie van deze sfeer houdt kan naar de Bierkelder trekken. Een psychiatrische instelling lijkt ons echter veel efficiënter.

Hiermee sloten we de allesbehalve volledige, eksploratietocht door de jungle van het Brusselse kaffeeleven. Mits de nodige sponsors gevonden worden kunnen we deze tocht verderzetten en zo ook de resterende kaffees te bespreken en kritisch te analyseren. Emanuelle en Pol



## OPEN TRIBUNE

## SOR - Kopstukken

Graag even een reactie op het artikel "De SOR-kopstukken: de Sociale Sektor zou niet mogen bestaan." op pagina twee van Moeial nr.11.

In de discussie tussen Benny Carlé, Eric Goubin en Erwin De Clerck hebben deze twee laatsten het aan het ongelooflijke grenzen de lef een aantal dingen te beweren die niet met de waarheid overeen komen of waarover te beter zouden gezegen hebben:

1. Het is waar dat leden van ALS en/of MLB 's avonds soms in de Plug aan te treffen zijn. Maar de insinuatie dat ze niets anders doen dan tooghangen is pure laster. Integendeel, de leden van ALS en MLB zijn dag in dag uit actief op of buiten de VUB (inderdaad de universiteit is slechts een element in een maatschappelijk geheel, het is echter gemakkelijk dit te verklaren en er verder niets aan te doen).

Waar zat de heer De Clerck toen er gewerkt werd (en wordt) rond de vrijstellingspro-

blematiek en waar zaten de heren De Clerck en Goubin toen er actie werd gevoerd rond de raketten, de werkloosheid, Chili, enz. En wie werkten er constant rond de SOR-verkiezingen (van begin tot einde)?

Dat de heer Goubin in diverse raden werkzaam is, kan best zijn. Maar... Weten de studenten wel wat hij daar allemaal uitvoert? Ik verdenk er de heer Goubin eerder van om héél andere redenen dan het belang van de student in de raden te zetten. Carrièreisme? Verdiedigt hij als afgevaardigde van de rektor de belangen van de studenten of die van de Raad van Beheer?

2. Erwin De Clerck heeft gemakkelijk bewezen dat de studenten geëmancipeerd en geïnformeerd moeten worden om van de Sociale Raad een drukkingsorgaan te maken, dit is inderdaad zo. Dat zeggen ALS en MLB trouwens ook. Maar wat heeft de heer De Clerck het afgelopen jaar samen met de Open Lijst-ploeg ondernomen om de studenten te informeren? Niets, totaal niets. Het was en is gezellig in gebouwen M, maar dat is de bedoeling van de SOR niet.

En dan beweert E. De Clerck zelf nog dat diegenen die geen informatie openbaar maken "misdadigers" zijn.

Voor wanneer het proces?

D.D.M.



'La Bécasse'

# Wrede week

vervolg van blz. 1

de geest. Inderdaad: het was de oud-rector tegen allen (met uitzondering van de kolonel dan). Gerlo begon kort en krachtig: "ik ben voor raketten". Toen vertelde hij over zijn jeugdervaringen tijdens de tweede wereldoorlog, over de ineenstorting van de Westerse legers die geen partij waren voor de NAZI-troepen en over de vredesbeweging ("het gebroken geweer") die de Westerse legers verzwakt, ondergraven hadden. Het Westen mag dezelfde fout niet meer maken want het Rode Gevaar wacht aan de grenzen om, indien onze waakzaamheid maar eventjes zou verslappen, aan te vallen. Gerlo wil wel komen tot een zo laag mogelijk bewapeningsevenwicht maar alleen via gelijktijdige, wederzijdse en controleerbare ontwapening.

De mogelijke juridische bezwaren werden uiteengezet door professor Van De Wijngaert. Ze besprak de juridische moeilijkheden die België kon krijgen als het zich niet hield aan het NATO-dubbelbesluit, stelde zich de vraag of de plaatsing van kruisraketten de grondwettelijke soevereiniteit van de koning als opperbevelhebber van het Belgisch leger niet geschonden wordt en of de stationnering van eventuele lancering van kernwapens vanop Belgisch grondgebied geen oorlogsmisdad is.

Kolonel Van Looke van zijn kant zette uiteen waarom de plaatsing moet gebeuren. In het kort kwam het neer op één woord: afschrikking! Volgens de kolonel moeten we vastberadenheid tonen tegenover de vijand.

Als voorbeeld noemde hij Thatchers vastberadenheid tijdens het Malvina-konflikt. Van Looke noemde deze vastberadenheid een "gezonde mentaliteit".

Hoefte het gezegd te worden dat elke keer als de kolonel een militaristische term, "Polen platsmijten" bijvoorbeeld, in de mond nam het pacifistisch ingesteld publiek een huivering door de rug voelden gaan.

Tijdens de discussie achteraf was niet veel meer dan een herhaling van de voordien uiteengezette standpunten. Professor Gerlo

dacht een gemakkelijk slachtoffer gevonden te hebben in de persoon van professor Van De Wijngaert (een vrouw zijnde en bovendien niet van de V.U.B.) en schold haar uit voor anti-amerikaans, anti-NATO en onbekwaam ("Als er grondwettelijke bezwaren waren tegen de plaatsing dan hadden belangrijke internationale juristen die al lang onderzocht" dixit Gerlo). Van De Wijngaert antwoordde gevat door een paar namen van internationaal gekende juristen die zich wel met die vragen met die vragen bezighouden te noemen. Hierop sloot Herman Corijn de vergadering en de vredesweek. Vol

De laureaten van de vredesprijs Eric Van Baelen en Youri Devuyst.



## 3° Pers Free Podium

Het aangename, verrukkelijke Picasso-achtige publiciteitsblaadje van de klungelaars van pers en communicatie leek ons zo aantrekkelijk dat we niet aan de verleiding konden weerstaan om naar hun vrije podium te gaan.

Als brave burgers maakten we stipt om half negen ons intreden in QA. Zoals gewoonlijk in de trend van het V.U.B. organisatorisch systeem werd eerst van ons verwacht dat we zo'n half uurtje met de duimen zouden

spelen eer we het spektakel konden aanschouwen. Na het onverstaanbare, te intellectuele, droge gebrabbel van een zekere Dirk Schepens, kwam het laatste concert van Wounded Knee. Keiharde drum en slagwerk. Letterlijk en figuurlijk dan, met als gevolg dat de helft van het publiek met de handen op de oren onder de banken zat te beven. Niet te verwonderen dus dat dit het laatste concert was van deze eens zo geweldige groep van vooraanstaande marginales. "Oog voor minderheden op de V.U.B." dixit de handenzwaaiende Robert Peters, die samen met Magda Trullemans de presentatie verzorgde. Daarna kwam het korte, onnozele, vulgaire sketchje van "Koning Boudewijn en ik", waaraan we geen woorden zullen verspillen. Het publiek gaf nochtans enthousiast applaus. Is Stoffel dan toch zo populair? Vervolgens een fragment uit "het wekkier", door 3 dames, gehuld in lakens, uitgevoerd. Twee ervan speelden deze lakens echter vrij vlot uit, terwijl het blijkbaar voor de derde wat meer moeite kostte om zich te verlagen tot dergelijke obsceniteiten. Uiteindelijk konden we ze dan toch alle drie in mailtot aanschouwen. Een eerste hoogtepunt kende het Free Podium met de dansimprovisatie van Lut Bechels. Afschuwelijk dansen (met stijl weliswaar). Gezichten trekkend om het iets aangename te maken. Achteraf vernamen we echter dat het geen komische akt was. Algemene teleurstelling!

Het perskringopperhoofd moest deze keer iets anders doen dan gevolg te geven aan het ons welbekende liedje "Président, montre-nous tes ...". Op een tafel die pas na ettelijke pogingen op haar plaats stond gaf hij een ex-cathedra les voor volwassenen; 3/4 van het publiek luisterde dan ook vol aandacht maar verstond er geen ballen van. Een muzikaal intermezzo volgde met de overdreven originele Flying Chickens die de bekendste liedjes van de laatste jaren nabootsten. Een Crooner-achtige figuur die de zanger voorstelde zong met stijl: eerst de handen losjes in de broekzakken, nadien de mikro vasthoudend en het publiek dwepend in de ogen kijkend. Degenen rond ons luisterden sprakeloos, met tranen in de ogen. Na drie liedjes vol sentimentele onzin (o.a. Hello van Ritchie) dropen ze toch af van het podium. Een bisnummer werd echter dadelijk aangevraagd, zonder deze arme gasten te laten bekomen van hun zware inspanningen. Ze zagen echter niet tegen de moeite op en voldeden aan het gevraagde. Als deze groep uiteen zou gaan of zou uitdunnen wegens doodsoorzaken zou dit een hysterische aanval veroorzaken bij het vrouwelijke gedeelte van de V.U.B., met als kenmerken o.a. gebroken harten en een stijging van het aantal zelfmoorden. Eigenlijk wel een leuke reactie, vindt U niet? Ter verandering volgde The Magic Show van Yves van Roy, in een kaffee-decor (om de studenten toch wat thuis te laten voelen). Eerst toverde hij drie kleurrijke uitzierende drankjes tevoorschijn, die echter niet werden opgedronken door degenen die ze voorgeschiedeld kregen. Wegens gebrek aan bereidwillige vrouwen zaagde hij nog een blikje bier door, slikte een paar gilette-mesjes door, om ze vervolgens aaneengeregeng tevoorschijn te halen uit zijn mond. En toen, toen was er pauze!

Onze vermoeide ledematen strekkend, werden we in de stroom van dorstigen opgenomen.

die hun frustraties van deze avond probeerden weg te drinken in de bar onder de Q, in deftige termen foyer genoemd. Reacties op het eerste deel werden ijerig uitgewisseld. Na enkele pintjes belandden we - ditmaal zwalpend - weer op het voor ons gereserveerde plaatsje, waar meteen de Free Jazz van Eddy Lozen en kompanie op ons werd losgelaten. Onverantwoord gewoon. Twee hysterische, apachtige en neurotische wezens waarvan de ene op de piano sloeg alsof het een drum was, terwijl de andere de slaginstrumenten mishandelde met zware slagen van houten stokken. Sadisten konden hier hun hart ophalen. Positief was wel dat er geen bisnummer werd aangevraagd. Aktie overleven is immers nog niet gedaan.

Ook de gitaarspeler van de Flying Chickens, Theo voor vrienden, wou carrière maken. Hij waagde zich aan enkele solo-nummertjes, wat heel wat gejoel - terecht, zijn stem was niet te aanhoren - teweegbracht bij het publiek. Wanneer hij dan nog profiteerde van het feit dat hij op de tribune stond (met een aantal mikro's ter beschikking) om een liefdesverklaring af te leggen, werd het helemaal te dol. Het publiek zwaaid uit medelijden met ontstoken aanstekers heen en weer. Het betreffende meisje wist van pure schaamte niet waar te kruipen. Na zijn optreden was er een gezellige, oververhitte discussie tussen dit koppeltje tortelduiven. Ook Peter Vermeersch wou zijn zangtalent tonen, door enkele nederlands-talige nummers te brengen van de jaren '20. Helaas waren er echter problemen met de piano, die Eddy Lozen met had afgebroken, wat niet te verwonderen is, vermits hij toch al het hele kultuurkaffee kort en klein kan slaan. Na enkele minuten vond men echter een behulpzame jongeman die de piano kon repareren en bovendien bereid was de vellen muziekpapier voor de pianiste om te draaien. En Peter begon te zingen. Tenor, bas of bariton, maar in elk geval een stem met te weinig volume. Ook werden we getreuterd op de handgebaren, die zo traditioneel zijn voor de opera. Het knechtje dat de bladeren moest omdraaien stal echter de show (wat Peter zeker niet verwacht had); volledig opgaande in dit bombastische spektakel gooidde hij zijn hoofd van links naar rechts. Na dit muzikaal opvoedende stuk kwam de rubriek "Weggelopen" van Inge Polders, die blijkbaar niet kon kiezen tussen jas en rok om aan te trekken, en Alexander. Doodstil publiek, en weer eens te meer lud applaus voor niets. Het poëtische talent, als je het zo kan noemen, werd vertegenwoordigd door Sonja Vinck. "Bloemen kunnen praten. Ze praten over de buurvrouw die weer gezond is." en zo meer. De zeer sociaal aangelegde Sonja, die waarschijnlijk haar inspiratie gehaald had in een van de boekjes van Bond zonder Naam, was eigenlijk beter naar de poëzieavond gegaan. En tenslotte, om deze avondsullende show te beëindigen, trad de groep Spullenhulp op. De zanger - of schreeuwer - durfde zich niet aan het publiek bekend te maken (de lafaard!) en had daarom een zwarte kous over zijn kop getrokken. Wellicht met reden. Wanneer hun optreden beëindigd was, bleef de groep op aanvraag van presentator Robert P. nog even op de bühne. Robertje, die zich gedurende het gehele programma zo kalm als een Berend Boudewijn had moeten houden, sprong in zijn examenkostuum wild enthousiast op de plan-

vervolg op blz. 8

## De dans der dekadentie 2

Donderdagavond 7 maart. Kultuurkaffee. Na de blamage 'Van Thilt' werd de dans ingezet. Een dans die stopte toen de zon opkwam.

De redaktie had hem op het hart gedrukt niet te gaan. De onversaagde Kurt Kotsman ging toch, en zag zijn onwrikbare geest gekonfronteerd met de nieuwste dekadentie. Onze moraalridder -vol ongeduld- trekt ongenadig verder ten strijde tegen de verloederende zeden onder de toekomstige intelligentsia.

Drank, tabak, seks en af en toe een klein gesneden brood zijn de behoeften van een gezonde student. Of zoals een onzinnig riekend type mij té dicht in het oor boerde: "zuip, smoor en wijven, dá heeft dezen boy nodig, joenge,...zoals de voitrekken de naft, ziede..." Dan vloog hij een toevallig passerend rokje van rond de nek, nou ja nek. Hij zou er een ganse avond aan blijven plakken.

Op de getimproviseerde dansvloer stond een bekend sociologiestudent zich vol vertouwen (d.i. met halfofen hemd) het zweet uit zijn lichaam te werken. Bewonderende blikken van de naaste omgeving was het nagestreefde resultaat. Vooral op de funknummers liet deze jongen flitsende bewegingen zien. Onwarschaanbaar! Maar opgelet dames: hij had tot dan enkel de mond geopend om te ademen.

Andere dansende kollega's beperkten zich tot huppelen, kontje draaien of een soort processe van Echternach. De stijfheid van de jonge studaxen was nadrukkelijk aanwezig. Wij kunnen niet bewegen op muziek. Achterin knuffelde een net gevormd paartje elkaar zo hevig dat ze het slachtoffer werden van de Kultuurkaffee klaptoeltjes. Het vergde enige moeite deze gekke combinatie in de juiste positie te helpen. Iedereen die niet danste kroop trouwens zover mogelijk achteraan. Daar kon mits enige stemverheffing een konversatie doorgaan. De wereldrevolutie, de persoonlijke ruzies, de komst van de paus en zijn aanhang, en de lichamelijke kwaaltjes skoornden erg hoog als gespreksonderwerp.

Naarmate de avond vorderde, steeg de drank-

omzet. Van drinken krijgt men dorst, niet-waar. Het logische gevolg was het hoge frequenten van de toiletten. De vier mannelijke pisbakken waren vanaf middernacht bijna kontinu ingenomen. Het bleef echter niet bij het gewone aflaten van overtollig vocht. Nee. Het doet me nog steeds pijn dit te moeten vertellen, lezers, maar de waarheid noodzaakt mij ertoe. Tijdens mijn derde pisbeurt, omstreeks 1u30, voel ik erde tegen mijn hiel slaan. Een zeer bleek aangezicht met gekleurde mondhoeken, piepte gegeneerd door de WC-deur. "...is is hier... weet jij of ze hier een dwiel hebben?" was zijn vraag. Verbaasd, maar alles onder controle, rook ik snel wat er aan de hand was. "...k was te laat..." "Een kaffee zonder dwell is een auto zonder stuur", antwoordde ik geheimzinnig. In het naar buiten gaan liet ik de deur staalhard tegen zijn kop klappen. Misschien wordt hij dan wakker. "Drinkt er nog ene", riep ik achterna, "om de brokken door te spoelen."

Terug in het kaffee sloeg mijn 'etische weicht controller' meermaals tilt. Dansende gekken, zitplappen, oververgooide glazen, cynische observators. Slechts weinigen voldeden nog aan de waarden van beleefdheid, hoffelijkheid, en zelfs elementaire gezondheid.

Plots -in een helder moment- besefte ik dat hier de kernvraag van het leven voor mij lag. Iedere aanwezig, gebruiker van drank, tabak en meisjes, besefte immers dat hij zichzelf aan het vermoeten is.

Kurt Kotsman.



kultuurkrant

## concerten

Dinsdag 19 maart om 21.00u, cultuurkaffee, gratis weerom. Optreden van

### DE MINS

De Mins telt 4 tot 6 leden en maakt al jaren (eigenzinnige) muziek. Pop, rock, cultgroep, underground muziek. Wie komt om zachte muziek te horen, blijft beter thuis. Wie echter een originele, niet-commerciële groep aan het werk wil zien, zal blij en tevreden huiswaarts keren.

Donderdag 21 maart om 21.00u in het cultuurkaffee, en (diert het nog gezegd) gratis.

### KLOOT PER W GROEP

Per W., bekend als gitarist van de ex-Employees, en van de nog recente hitgroep Polyphonic Size, heeft vier muzikanten rond zich verzameld. Deze vijfkoppe band brengt elektro-pop-rock. Een dansbare, volle sound.

Met in het voorprogramma: The Wammer Jammers. Brengen covers van de grote rock-goden uit de jaren '60 en '70.

Een goedgevulde rockavond: het cultuurkaffee SWINGT VANAVOND.

## video

Woensdag 27 maart om 21.00u in het cultuurkaffee, gratis:

The history of the Residents. Een voortdurend spetterende videoshow. Heden en verleden van de legendarische cultgroep 'The Residents' in beeld, live op de buis.

Reeds vertoond in de Ancienne Belgique, met enkel franstalige onderschriften. Vandaag speciaal voor ons, de Nederlandstalige versie.



The residents do still make/original music: I mean original interesting music/Even people who don't like The Residents/agree that they make original interesting music/like a lot of people make interesting rock/pop/or jazz and/a lot of people make uninteresting but original music/But you could count on one hand/how many people make original interesting music/and still have enough fingers left over/to shoot a bird/or signal for peace/or be a Boy Scout.



TRIO DE PERCUSSIONS DE L'ENSEMBLE MUSIQUE NOUVELLE.

in de Aula van de V.U.B. op 28 maart (20.30) prijs: 80 (J&M, cultuurkaart) 120 (C.J.P.) 150 (kassa)

Hedendaagse muziek op vibrafoon, marimba, klokkenspel en andere slagwerkinstrumenten.

Het 'Trio de Percussions' - samengesteld uit George Elie Octors, Phillippe Herr en Pierre Deboeck - vormt het fundament van het 'Ensemble Musique Nouvelle', dat zich hoofdzakelijk wijdt aan de studie en het verspreiden van de hedendaagse muziek. Het trio leeft rond de figuur van G.E. Octors, die dirigent is van het 'Ensemble Musique Nouvelle'. Dit ensemble is feitelijk de hartslag van de hedendaagse muziek in Wallonië. Componisten zoals Henri Pousseur, Phillippe Boesmans, Pierre Bartholomé en Jean-Louis Robert schreven werken voor de groep. Deze beweging is vergelijkbaar met wat in Vlaanderen leeft rond Mark De Smet met de Nieuwe Muziekgroep. Zij brengen muziek van Karel Goeyvaerts, (Instant oxo), Jean-Louis Robert (Domino), Steve Reich (Piano phase) en Paulo Cesar (Chagas) (Ashe).

## tentoonstelling gallery

Op dinsdag 26 maart om 20.00u vernissage van de tentoonstelling van de jonge kunstenaar Pierre Sohie: 'Studies rond verhoudingen'. Pierre Sohie heeft de afdeling schilderkunst gevolgd aan het Hoger St-Lukasinstituut te Brussel. Momenteel volgt hij beeldhouwen in dezelfde school. Hij werkt voornamelijk met olieverf op papier. Sommige werken lijken op architecturale plattegronden, waarin hij heel subtiel tussen het grijs-blauwe lijnenspel, kleurvlakken laat spelen. Zuivere hoofdkleuren vindt men zelden in grote vlakken bij Sohie, aardkleuren en grijzen samengesteld uit verschillende tinten daarentegen wel. Stukken stof, sponzen en dergelijke vervulden vaak zijn kleurencomposities. De tentoonstelling loopt van dinsdag 26 maart tot en met donderdag 18 april en is toegankelijk van 10.00u tot 17.00u.

TER INFORMATIE.

Dinsdag 23 april vernissage van de tentoonstelling van Ginette BAUWENS en Bob HUTS. Erotische foto's en illustrerende gedichten of vice versa.

Dinsdag 7 mei vernissage van schilderijen en zeefdrukken van Yvan STROOBANTS, tot 31 mei.

## poëzie

Simon Vinkenoog op woensdag 20 maart om 18.00u in het cultuurkaffee; en zoals altijd gratis.

### SIMON VINKENOOG

Simon VINKENOOG, bekend van poëzienachten, literaire happenings en (naar sommigen althans beweren) van lichtelijk dekadente braspertijen, zal op woensdag 20 maart 1985 (op een godsonmogelijke uur: 18.00 u.) zijn gal en andere intimiteiten/excrementen spuiten in het KULTUURKOFFEE.

Deze schreeuwelijke (en toenmalig enfant-terrible) van de Nederlandse literatuur brengt op zijn eigen typische, energieke zeg maar: overdonderende, manier poëzie van eigen hand.

Eens te meer zal blijken dat hij de waarlijke voorloper is van de performance-poëzie, en dat figuren als Tom Lanoye, Jules Deelder en zelfs Guido Lauwaert veel aan hem verschuldigd zijn.



Het publiek weze bij dit gewaarschuwd: Vinkenoog heeft bepaald niet de reputatie van zachttaardig om te springen met zijn toehoorders.

## pop in april



## -ARTEFACTUM-

Heb je al gehoord van het tijdschrift voor hedendaagse kunst in Europa ARTEFACTUM? Artefactum is een internationaal kunstblad met artikels over al wat reilt en zeilt in de actuele plastische kunstwereld. Artikels in het Nederlands, Engels, Duits of Frans, met samenvattingen in je eigen taal. Verantwoordelijke uitgever is de bekende kunstcriticus Flor BEX. Op de Dienst Cultuur kan je altijd een kijkje nemen in dit prachtig uitgevoerde kunstblad. Losse exemplaren (350,- F) of abonnementen zijn hier steeds verkrijgbaar. Artefactum verschijnt tweemaandelijks, en geeft je eveneens alle informatie over tentoonstellingen in binnen- en buitenland.

## JOHAN VERMINNEN

Eenvoud is troef bij dit liedteaterprogramma "Zanger Zonder Meer". Johan begint met de titelsong, een liefdesverklaring aan het zingen. Als zanger is hij ook het sterkst. De uitgetrokken versie van "Bar Tropical" is een zeer mooi moment in de show die altijd op niveau blijft. Overwegend nieuwe nummers, maar de meeste daarvan zijn vertalingen van Robert Charlebois, Jacques Brel, Michel Jonasz... De nummers die Johan zelf schreef zijn ook allemaal chanson. Uit het programma was met een doorvoelde melancholie die niemand onberoerd kan laten. "Melancholie" is overigens de titel van de erg goede nieuwe LP die op de markt is en die de voor Johan nieuwe nummers uit de show bevat. Verminnen eigen nummers mistaan nooit en de song over zijn overleden broer Bert is zelfs een uitschieter. Maar het is niet al tristesse... want met nummers als het lichtloofde "Wim" of het dronken "een fles in de zee" is de komische noot aanwezig. In de show "zanger zonder meer" is het pianist Iars Lotens die knipoogt. Het is niet al droefheid en het gaat zeker niet om zelfbeklag. Tussen de nummers door vertelt Johan verhalen over

hondjes, Brusselse kelners en bromfietzers op zee. Met de komische en pittorese vertelsels heeft Verminnen minder moeite dan met tragiek. Het is duidelijk dat de teaterinbreng nog niet helemaal dat is, maar dit doet weinig afbreuk aan de show. Johan is nog geen Herman Van Veen, maar dat kan ook niet de bedoeling zijn: Verminnen moet Verminnen blijven!

"Ik wil mezelf blijven. Met Zanger Zonder Meer stel ik me open en ben ik meer dan ooit kwetsbaar. Er is een lange tijd aan voorafgegaan dat ik gesloten was, maar nu moest ik dit alles kwijt. De stemming is heel anders dan ten tijde van "ik voel me goed". In het putteke van mijn ziel ben ik nochtans optimist. Beter gezegd: ik begin altijd weer. Daarom in de put blijven zitten? ik ga een beetje treuren, en als de rouwperiode over is: hop, daar ben ik weer! Vitaliteit! Dat is het woord waar naar ik zocht." (Verminnen) Uit CJP-krant.

Zanger Zonder Meer: woensdag 27 maart om 20u in QA. Inkom: 200/250fr.



# Gekke De Meersman

Sommigen zagen hem misschien al aan het werk op 1 maart in het Kultuurkaffee met "de Vredesact", en omdat hij toch terugkomt vonden we het nuttig deze acteur aan jullie voor te stellen. Het stuk dat hij op 26 maart zal brengen, ditmaal niet alleen maar als lid van theaterwerkgroep "Splinter" heet "Jij bent gek jij". Zijn tegenspeler is daarin Marnix Vanecke. Nu de Meersman zelf.

Gustaaf de Meersman begon zijn theaterleven toen hij als kind voor zijn broers en zijn familie zelf gemaakte poppenkaststukjes speelde. Later ging hij ('s avonds en in het week-end) naar de toneelschool en de dictieles. Voor hem was dit een basisopleiding. Hij vervoegde amateursgroepen, maar had het daar al heel vlug bekeken, dus begon hij zelf te experimenteren en sloot zich aan bij experimenterende groepen. Zijn eigen experimenten maakten hem al gauw duidelijk dat hij zich het liefst bezig wou houden met maatschappelijk en politiek theater. Daarna ging hij weer toneelopleidingen volgen, waarvan de voornaamsten bij Charles Cornette van de Internationale Nieuwe Scène, bij Lodewijk de Raedt, en een twee jaar durende workshop bij Luk De Smedt, waar hij vooral het werken met maskers, verschillende uitingsvormen en het omgaan met zijn lichaam leerde. Hij volgde eer. tijdje de oosterse gevechtssport Tai Tji, waarvan hij vooral de bewegingstechnieken en het functioneel aanwenden van zijn lichaamskracht goed kon gebruiken. Hij deed ook aan sabattintheater. Deze opleidingen ging hij natuurlijk functionariseren. Hij vervoegde socialistische organisaties waar hij aan vormingswerk en theaterbegeleidingen deed en doet. Dit was voor hem iets waardoor hij mensen iets kon bijbrengen op niet-scholaire wijze, bv. over seksualiteit, de media en de maatschappijwerking. Op dit moment begeleidt hij een 6-tal groepen. Wat zijn nu voor hem de functies van theater? Volgens hem zijn dat er twee, die even belangrijk zijn:

- 1) een ongeveer pedagogische functie (die vooral tot uiting komt in de opleiding en het kneden van stukken, het bezig zijn met theater, tijdens de spel- en dramafase) Tijdens deze stadia werk je vooral aan je eigenheid. Het is het ontdekken en uiten van jezelf in zijn diversiteiten. Hierbij benadrukt de Meersman dat er een fundamenteel verschil is tussen akteren en komedie spelen. Het eerste is de konfrontatie van de acteur met zichzelf, het tweede is het toneeltje spelen, gebaseerd op het hanteren van trucs en schijnstechnieken.
- 2) de theatrale functie: uitwerking en



toonmoment. In de eerste 2 fasen kan je dus ondermeer ontdekken dat je met het vooropgestelde probleem worstelt en kun je het in die periode verwerken. Slaag je daar niet in, dan kan je best van het thema afstappen.

Gustaaf de Meersman hecht veel belang aan het pedagogische moment; het toonmoment

mag daar weliswaar niet los van staan. Daar men de evidente en dus natuurlijke behoeften om te spelen, drama te spelen en theater te zijn in de loop van de kinderjaren fruijkt, moet men de "volwassenen" naar deze drie uitingsmogelijkheden (her)opvoeden. In de scholen wordt toneel meestal verschrikkelijk theoretisch en onaantrekkelijk

besproken en welwillende leraars zijn vaak zelf niet in staat het op een degelijke manier te doen, omdat ze er zelf te weinig van afweten, zowel op theoretisch als op belevenisniveau. Let wel, de Meersman beschouwt theater niet als therapie. Daarom spreekt hij van "pedagogisch". De mensen zijn niet geestesziek, door conditionering zijn ze enkel, de een al meer dan de andere geneerd in het uiten van emoties en verlangens. Zijn doel is de mensen hun drempels te laten verleggen, zowel tegenover zichzelf als tegenover anderen. Het mondig maken van mensen lijkt wel op therapie, omdat het heel wat vergt om de schroom los te krijgen.

Waarom is zijn theater sociaal en politiek? Allereerst vindt hij het belangrijk dat iemand die dat soort toneel speelt, zich er ook toe aangetrokken voelt. Daardoor vecht hij de regel aan dat theater altijd maatschappelijk of politiek gedetermineerd moet zijn. Theater kan ook louter om het theater! Met zijn wijze van met theater omgaan heeft hij voornamelijk 2 bedoelingen: animatief. Als theater-, film-, dansmakers moet je jezelf niet teveel als "maatschappijverbeteraar" beschouwen. Het is eerder animatief. Hij wil binnen zijn socialistische ideologie blijven en daar tegen schenen trappen. Men kijkt teveel naar de anderen, i.p.v., in eigen boezem. Hij doet dus vooral aan "eigen milieu"-kritiek, maar hij beseft wel dat dat zich allemaal maar beperkt tot momentbeleving, door één van zijn optredens zal bv. een bureaukratisch "socialist" geen aktie-socialist worden. "Het koesteren van die illusies illustreert een pijnlijke naïviteit." (dixit G.d.M.). Zijn politieke boodschap relatiefert hij voortdurend door het hanteren van show en barokachtige toestanden en akteerwijzen (net om die relativiteit aan te tonen). Dat alles moet wel gedragen worden door een streven naar creativiteit en kwaliteit, met zowel de stem, het lichaam en "vindmaterialen". Het laag houden van de kosten is een bewuste keuze om aan te tonen dat men zich door gebrek aan economische middelen niet mag laten milkorven.

De Meersman heeft zich nooit naar iemand gericht. Dit wil niet zeggen dat er geen mensen voor of tegelijk met hem met hetzelfde bezig zijn of dat ze hem op (on)bewuste manier beïnvloed hebben. Hij heeft ook nooit gekozen voor specifieke theaterstijlen, hij probeert deze in zijn stukken te versoenen of te laten botsen. Dit komt vooral bij theaterkenners- nogal verward over. Gustaaf de Meersman vindt dat elk mens zijn eigen konventies moet opmaken. Je moet daarbij wel durven openstaan voor andere werkwijzen, je zelfs tijdelijk aan hen overgeven, maar uiteindelijk moet je vanuit adapties naar je eigen assimilatie toe durven evolueren.

Gustaaf de Meersman dus, op dinsdag 26 maart om 22 u, in het Kultuurkaffee, samen met Marnix Vanecke in theaterwerkgroep "Splinter": "Jij bent gek jij".  
Organisatie: Vrij Onderzoek.

Toegang gratis!

## De Veelzijdigheid Van WASO

De muziek van Django Reinhardt en volgelingen wordt wel de gipsyswing genoemd. 't Is de Kamermuziek in de jazz, gespeeld op instrumenten als gitaar, viool, bas, aangevuld met een enkel blaasinstrument. Bepaald niet geschikt om uit zijn voegen te barsten als het op decibels aankomt, maar de groep WASO, die op zaterdagavond 28 april 1984 in het Rijnhotel in Arnhem voor de Stichting Hot Club de France Nederland speelde, bewees eens te meer dat ook fluijstermuziek stevig swingen kan. Door de gehele ambiance, de opstelling en door het terzake kundige, aandachtige publiek kreeg de gehele uitvoering trouwens een typisch concertkarakter.

Over het algemeen krijgen solisten in ee recensie als deze het meeste aandacht. Hier willen we nu echter eens onderstrepen, van welk vitaal belang de functie van de ritmesekste is. Hierop rust de band, zonder goede timing geen jazz.

Ritmegitarist VIVI LIMBERGER en bassist MICHEL VERSTRAETEN vervullen deze functie als geen ander. Soepel, uitermate tempo-vaast, goed op elkaar ingesteld stuwen ze de solisten. Veel ritmevariatie met behoud van de grondbeat maakt het hun mogelijk rustig twee chorussen lang door te swingen zonder melodie-instrumenten.

Voor zover mij bekend durft geen enkel orkest dit tegenwoordig nog aan. De zojuist overleden Count Basie deed het met zijn All American Rhythm Section en Waso verkeert er in dit opzicht dus in eersteklassig gezelschap.

Gitarist-zanger-rietblazer KOEN DE CAUTER leidt de band, gitarist-violist FAPY LAFERTIN is de andere solist. Vaak is over hen geschreven. Men kan lichte verschillen ontdekken. Koen bespeelt zijn gitaar wat robuuster dan Fapy, maar hij kan ook fluijstere, zowel in de flageoletti-tonen van dit snaarinstrument als in het lage register van zijn klarinet.

Maar het meest fascinerend is het samenspel tussen beiden. In een vraag- en antwoordspel van beurtelings enkele maten zijn ze in muzikaal gesprek met elkaar, vervolgens moeiteloos melodische lijnen. De overgang is nauwelijks merkbaar, omdat ze onbewust elkaars klankkleur overnemen.

Nog een ander aspect van Waso verdient de aandacht. Naast de Reinhardt-swing spelen ze nog een muziek, die zijzelf folklore noemen. 't Is een melange van Spaanse, Oosteuropese en klassieke invloeden met een stevige scheut zigeunermuziek. Deze muziek ondervond nog gretiger gehoor en werd terecht met groot applaus beloond. Het is te hopen, dat er spoedig eens een LP verschijnt, die dit boeiende aspect van de interessante Belgische groep onder de aandacht brengt.

Henk Karman in de Arnhemse Courant.

Waso treedt op in de BSG-zaal op donderdag 21 maart om 20.30. De inkom is 50 frank.



# Strategie : hard tegen onzacht

Tijdens de vredesweek organiseerde VAKA-VUB een debat met als thema: "De toekomstige strategie van de vredesbeweging". Spreker was Luc Vanherentals, die vroeger nogal actief was in de Leuvense anarchistische milieu's, meer bepaald in het antimilitaristisch bureau 'Onkruid'. De bedoeling was de 'brave' vredesbeweging, zoals het VAKA wel eens wordt genoemd, te confronteren met de meer radicale visies op vrede en ontwapening. Maar we laten Luc zelf aan het woord...

Vijf jaar geleden tekende de regering het fameuze dubbelbesluit. Via massabetrokkeningen, onder impuls van VAKA-CNAPD, en via opiniepeilingen heeft de Belgische bevolking onomstootbaar haar standpunt in deze materie duidelijk gemaakt. Ondanks alles is het politieke bilan van deze acties ronduit bedroevend te noemen. In januari jl. heeft de regering virtueel het plaatsingsbesluit genomen door het voorbehoud, dat België in 1979 tegen dit dubbelbesluit, weg te nemen. Martens deed dit in de hoop dat Reagan kon akkoord gaan met een uitstel in de plaatsingskalender. Het bedrog dat deze regering heeft gepleegd werd helemaal duidelijk, toen bleek dat Reagan niet eens gehoord had van een Belgisch voorbehoud... In het politieke debat aan de top gaat het nu nog enkel om de kalender van plaatsing, en is er virtueel een plaatsingsbesluit genomen! Waar de vredesbeweging steeds gesteld heeft dat er geen Pershings noch Cruises in West-Europa mochten worden opgesteld, lijkt met de 17-maart betoging het VAKA-CNAPD zich vast te klampen aan dat laatste redmiddel, om zonder gezichtsverlies uit de strijd te komen, nl. een plaatsingskalender die enkele maanden afwijkt van wat de militairen enkele jaren geleden overeen gekomen waren.

Waar het ACW eind '83 nog sprak van een uitstel van de beslissing, is die terminologie ongemerkt veranderd in een uitstel van plaatsing! Ik krijg de indruk dat VAKA

opgenomen is in de CVP-logika, m.n. een uitstel om de onderhandelende nieuwe kansen te geven, waarbij tegelijk geest wordt dat de S.U. een duidelijk tegensignaal zou laten horen. Waar het voorheen ging om 'raketten in geen geval', laat men zich nu toch meeslepen in de NATO-strategie om met de plaatsing van die tuigen druk uit te oefenen op de Russen, om vervolgens via onderhandelende concessies af te dwingen. Wie de Geneefse onderhandelingen wil beïnvloeden, zoals het uitstel van plaatsing, is feitelijk bezig met het 'marchanderen' met die raketten en ze aan te wenden in een plaatsingsstrategie. Het moet ondertussen duidelijk zijn dat een dergelijk uitstel, in de kontekst zoals hierboven geschetst, geen schijn van overwinning betekent voor de vredesbeweging.

Hoe is het eigenlijk zover kunnen komen? Hoe is het mogelijk dat na 5 jaar politieke akte het uitgangspunt 'geen raketten' onhaalbaar blijkt te zijn? Mijn antwoord is tweeledig. De vredesbeweging in dit land heeft geen strategie ontwikkeld die dwingend, bedreigend genoeg zijn geweest voor gehaaide politici zoals Martens, Tindemans e.a. De aktiemiddelen waren te zacht, te goedkoop, en anderzijds waren de standpunten te manoeuvreerbaar, te rekupereerbaar.

Ik heb het altijd betreurd dat VAKA de CVP- en ACW-standpunten bedacht heeft met het etiket 'positief', en dat men sinds de betoging van 23/10/'83 inhoudelijk toenadering gezocht heeft tot diegenen die enkel ijverden voor uitstel van de beslissing, zonder daarbij de raketten principieel af te wijzen. Het is door al die CVP-bochten positief te waarderen, dat men de CVP het imago heeft bezorgd van 'vredespartij'. Dat imago werd door de houding van VAKA dus bevestigd. Na de betoging had VAKA al zeer goed moeten weten wat er precies aan de hand was. Nauwelijks 2 dagen erna stemden de

katolieke medebetrogers tegen het Agalev-wetsvoorstel, dat een verbod inhield van bijkomende, strategische, nucleaire wapensystemen, wat toch het oogmerk was van de betoging. Ook in het parlementaire debat van 8 november leek het alsof de CVP-ers in een andere betoging hadden meegeloopen. Dit was in feite ook zo, omdat de ACW-strekking enkel voor uitstel van beslissing had betoogd, wat in '83 natuurlijk een erg makkelijk, comfortabel standpunt was, aangezien de plaatsing van de Cruises toch pas voorzien was tegen medio '85. Er was nog tijd genoeg om die beslissing te nemen.

Mijn standpunt is zeer duidelijk. Men had toen niet moeten toelaten dat die ACW-ers meebetroegen, net zomin als men het nu moet betreuren dat ze nu niet meedoen. Hoe kan men nu akte gaan voeren tegen die raketten tegelijk met iemand die in feite instemt met de plaatsing, maar enkel aan de plaatsingskalender iets wil gewijzigd zien? De CVP heeft unaniem de regering gesteund toen het Belgisch voorbehoud inzake de raketten werd opgeheft! En dat betekent niet meer of niet minder dat, als er geen akkoord is in Genève, België eind '87 met die 48 Cruises wordt opgezadeld. Door de zachte politiek die VAKA voert t.o.v. dit groteske volksbedrog is VAKA mede-verantwoordelijk voor deze wansmakelijke kanalisatie van de vredesbeweging in België.

Ook t.a.v. de recente CVP-aanval op het VAKA heeft men veel te zacht, bijna verontschuldigend gereageerd. Waarom is men niet frontaal in de tegenaanval gegaan? Steeds opnieuw herhaalt VAKA dat de besluitvorming niet democratisch is, dat de regering geen rekening houdt met de wil van de bevolking. Maar de regering heeft toch zelf herhaalde malen duidelijk gemaakt dat de bevolking niets met defensie te maken heeft? In het grootste geheim heeft Swaelen, indertijd minister van defensie, toelating gegeven de bouw van de militaire basis in Florennes

te starten. In het grootste geheim heeft Tindemans, als minister van buitenlandse zaken, speciale akkoorden afgesloten waardoor de V.S. een stukje Amerikaans territorium veroverd hebben in België. In het grootste geheim zijn er bindende afspraken gemaakt, wat betreft de plaatsingskalender. Waar bleef trouwens de reactie van VAKA toen bekendraakte dat België zijn voorbehoud had ingeslikt en dus virtueel een plaatsingsbesluit genomen had? Zal VAKA reageren als de regering beslist om pas in maart '86 te plaatsen? De regering zal deze beslissing wellicht inkaderen in een lief vredeskleedje. Positief signaal naar de Russen toe, de onderhandelingen een kans geven enz...

Wat betreft het actievoeren, verwijt ik VAKA dat men jaren heeft toegewerkt naar de volgende verkiezingen. De akties van VAKA zijn er enkel op gericht om in de media te komen. Volgens mij moet daar nu geen akte meer voor gevoerd worden. Er moeten akties aan de orde gebracht worden ten einde de huidige machthebbers te dwingen een andere beslissing te nemen.

Men moet goed beseffen dat verkiezingen bepaald worden door heel wat andere factoren dan raketten. In geen enkel West-Europees land dat te maken heeft gehad met de rakettenkweste zijn de verkiezingen een succes geweest voor de vredesbeweging. Bij de Europese verkiezingen van 1984 is de CVP nauwelijks achteruit gegaan t.a.v. de geboekte resultaten in '81. (wel t.o.v. '79 n.v.d.r.)

Ik verwijt het VAKA dat ze zich altijd afzijdig gehouden heeft van de akties die andere aktiegroepen voerden tegen de raketten. Eind '83, toen het Nationaal Studentenkomitee tegen de Raketten tot driemaal toe heel wat volk op straat kreeg voor prikkaties, was het VAKA nauwelijks geïnteresseerd in wat gebeurde. Identieke ervaringen hebben die mensen die met de defensiebelasting bezig zijn, de totaalweigeers, het steunkomitee Rudy Daems, het vredescafé ('Florennade') en de anderen...

VAKA roept bij elke gelegenheid op om geweldloos te blijven. Men weigert hardnekkig in te zien dat zulke etiketten in de eerste plaats gebruikt worden door de 'burgerlijke media' om bedreigende strategieën af te weren, te kriminaliseren. In plaats dat te meehelpt dit kriminaliserende mechanisme te analyseren en te neutraliseren, bevestigd men het alleen maar, en neemt men onmiddellijk afstand van diegenen die erdoor getroffen worden.

Hoe moet er dan wel akte gevoerd worden? Ik heb 'de' strategie niet in pacht, maar ik weet wel dat er op verschillende fronten moet gewerkt worden, en dat de 'geweldloze' akte ter aanvulling moet komen van de meer 'hardere' aanpak. De standpunten zouden meer ongezouten mogen zijn, met akties naar de privé-sfeer toe van de politici (het gevoel van angst die zij ons bezorgen door hun oorlogszuchtige politiek naar hen terugkoppelen). Men moet verder van de gerechtelijke instanties eisen dat ze zich meer gaan bezighouden met de politici die op een ondemokratische manier overgaan tot installatie van ongewenste moordwapens, en verkeerde informatie terzake doorgeven. (In plaats van de vredesmilitanten aldoor in een slecht daglicht te plaatsen). Men kan streven naar een ontregeling van het socio-ekonomische leven als aktiestrategie naar de ekonomische machthebbers in dit land (ook stakingen bvb). Verder: sabotage-akties op militaire terreinen, het in vraag stellen van het militair-wetenschappelijk onderzoek, enz...

Dergelijke akties mogen niet éénmalig zijn, maar er moet een kontekst gekreeerd worden van allerlei prikkaties, verspreid over 't hele land. Op dat oomblik zal deze totaalstrategie wel als dwingend en bedreigend overkomen bij de regering.

Tot zover de bijdrage van Luc Vanherentals. We willen daar graag een aantal bedenkingen bij maken.

Vooreerst is het nogal overtrokken te beweren dat VAKA, door het ACW in oktober '83 mee te laten opstappen, het ACW standpunt terzake heeft opgenomen. Door een uitstel van beslissing als 'positief' te beschouwen heeft VAKA zich nooit gebonden aan het ACW-standpunt. Uitstel werd enkel maar aanvaard als zijnde een gunstige stap naar afstel, en dat is heel wat anders. In dat verband kunnen nog 2 opmerkingen gemaakt worden. De eerste is dat in '83 niet alleen de ACW-top in de stoet liep, maar ook nog tienduizenden andere ACW-ers, wiens opvattingen over de raketten niet noodzakelijk overeen komen met die van het bestuur.

Niet overtuigd? Kun je mij dan uitleggen waarom KWB, KAJ en LBC, die geen te verwaarlozen fracties zijn binnen het ACW, toch opgeroepen hebben om te gaan betoging op 17 maart? En, wie nauwkeurig toekijkt

WW

vervolg op blz. 7

## De dag na de bom

Vorige zondag stapten we weer met vele duizenden door de straten van Brussel. Het is immers nog steeds een feit dat een meerderheid Vlamingen kernwapens blijven afwijzen, of ze nu bij ons staan of aan de andere kant. De regering houdt haar huten poot stijf, alhoewel een partij toch liever met plaatsing wil wachten tot na de verkiezingen. Sinds enige tijd weet iedereen wat over de gevolgen van het gebruik van een atoombom. Toch blijven er nog steeds mensen rondlopen die menen dat een afdoende bescherming mogelijk kan zijn. Zo bekijken bij de woorden van een illustre onderminister van defensie van de USA: "neem een schop, graaf een put, leg er een deur over en schep de aarde op de deur, daaronder zit je safe". Jammer genoeg heb ik nog niemand ontmoet die zich nog de naam van deze verlichte geest herinnert. Daarbij komt nog dat er geen vrijwilligers gevonden gaan worden om de aarde op de deur te scheppen terwijl de rest eronder zit.

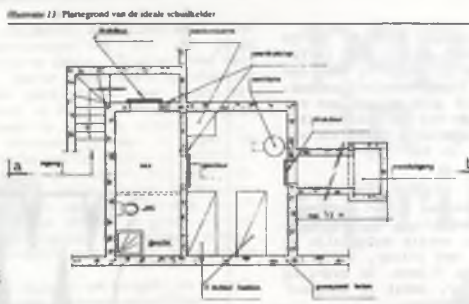
In eigen land zijn wij gezegend met Charles Ferdinand Nothomb. Hij denkt dat de Belgische burgerbescherming de klus wel zal klaren als de boel hier wordt platgesmeten.

Aan het hoofd van de Burgerbescherming staat een Ministerieel Verdedigingskomitee met als brein de Kommissie voor nationale Vraagstukken inzake Verdediging (CNVV). Deze mensen moeten ervoor zorgen dat de burgerlijke middelen inzake transport, telekommunikatie, enz. zo efficiënt mogelijk kunnen aangewend worden rekening houdend met de wensen van de militairen. Dit en nog veel meer wordt geregeld in KB's die echter niet in het Staatsblad werden gepubliceerd. Er blijft o.a. de vraag of de Rijkswacht zal schieten op burgers die de in-quarantaine-gestelde zone's willen ontvluchten. Het leger is vrij goed voorbereid op een atoomconflikt: er bestaan diverse moderne en goed uitgeruste atoomschuilkelders. Burgers dienen tevreden te zijn met hun kelder, de brandweer, Rode Kruis en Civiele Bescherming. Vooral de laatseten zijn amper tegen hun taak opgewassen: het aantal vrijwilligers en hun motivatie dalen konstant. De infrastructuur is nog amper die naam waardig: van de 48 landelijke meetposten kan er geen enkele als een atoomvrije schuilplaats beschouwd worden. Per provincie is er één isolerend gasmasker en twee atoomvrije pakken in stock. Wie een ernstig burgerbeschermingsprogramma wil moet er het geld voor overhebben.

Bij een konventionele oorlog of een beperkt kernkonflikt kan het aantal slachtoffers beperkt worden door alleen in kelders te steken. Jammer genoeg kan geen enkel politiek of militair garanderen dat een atoomoorlog beperkt wordt gehouden. De USA en de USSR besteden wel veel geld aan de bouw van schuilkelders. Dit wordt door de tegenpartij steeds als een agressieve daad beschouwd en lokt offensieve tegenmaatregelen uit. De mythe van het nut van schuilkelders krijgt op die manier gewoon een plaats in het koude-oorlogs-syndroom. De veiligheid voor de landgenoot wordt alleen maar kleiner. Er wordt eigenlijk meer geld uitgegeven aan burgerbescherming dan officieel bekend. Elke uitoefenaar van een vrij be-

realistische voorlichting te geven over de mogelijke gevolgen van een kernexplosie? In de kelders van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (of was het nu Volksgezondheid) liggen al jaren tienduizenden brochures over de dag na de bom. Niemand durft ze eruit halen. Wij zouden er anders wel graag eens eentje in handen krijgen en we zullen de bron echt niet verklappen! Realistische voorlichting over bescherming van de burger zou duidelijk maken dat er in feite geen voldoende bescherming mogelijk is.

De schuilkeldermythe suggereert dat er tijdens en na een kernoorlog een samenleving kan bestaan die de moeite waard is om geleefd te worden. Als sommige mensen er blijven van uit gaan dat kernwapens onze veilig-



België, de dag na de bom' door Jozef Schildermans

heid garanderen blijft deze mythe voortbestaan. Er zijn twee keuzes te maken: ofwel halen we morgen allemaal onze cyanidepillen bij de apotheker ofwel zorgen we ervoor dat onze wereld wat veiliger en leefbaarder wordt, dus zonder kernwapens. Stem bij de volgende verkiezingen daarom op de PVV. Bronnen: "De Schuilkeldermythe" door J.Niezing in 'Protetief' Jan. '83, p.8

\*België, de dag na de bom' door J.Schildermans, EPD, 1984, 159p.

# Strategie

vervolg van blz. 6

zal bemerken dat het niet enkel omtrent de raketten is dat er iets roert in het ACW, en dus binnen de CVP.

Een tweede zaak is dat het ACW voor de betoging zeer belangrijk was, organisatorisch gezien dan. Dat er vanuit de kleinste uit-hoekjes van het land bussen en treinen konden ingelegd worden, is te danken aan het ACW. Verbindt deze opmerking met de vorige en je zult bemerken dat het ACW haar eigen graf heeft gedolven. Dergelijke zaken zijn natuurlijk enkel mogelijk wanneer de mening van de basis niet overeenkomt met die van de top, en men te verkakt is om dit tijdig in te zien. De laatste betoging was daar weer eens een bevestiging van!

Voor de betoging van 17 maart was een snelle beslissing nodig. Men ging ervan uit dat, als men nu niet reageerde, men het nooit meer zou moeten doen. In deze periode was de politieke discussie rond deze zaak heel fel. Op politiek vlak heeft dit veel stof doen opwaaien, veel meer zelfs dan in oktober '83 het geval was! We moesten daar gebruik van maken.

Over de aktiestrategie kan ik kort zijn. VAKA heeft zich bewust nooit willen inlaten met direkte actie, omdat te weinig mensen van de brede achterban daartoe bereid zijn. Hoe harder de actie die je voorstelt, hoe kleiner de groep die zich daarachter kan scharen. De open structuur van VAKA leent zich trouwens niet tot het organiseren van dergelijke acties, volgens mij.

Het is ook goed hier even te benadrukken dat een harde actie niet gelijk is aan geweldadige actie; gewelddoos is dus niet het tegengestelde van 'hard'. Hoe je het ook draait of keert, als je de sympathie van de brede volksmassa wil behouden, moet je gewelddoos blijven werken. Anders sta je gauw geïsoleerd.

Mijn besluit is uiteindelijk ook de Jouwe: het is waar dat beide aktievormen samen zouden moeten gebeuren. De vraag is wel of dat kan via een organisatie als VAKA. Het is wel mogelijk dat, door deze massabewegingen, heel wat mensen sensibiliseerd zijn voor wat hardere actie. Maar, tussen het lezen van een eerste pamflet van de vredesbeweging en bvb. het jatten van dossiers over gewetensbezwaarden in een arrondissementsschiktaal liggen doorgaans heel wat jaren. Men moet een zekere politieke (en individuele) evolutie doorgemaakt hebben om daartoe over te gaan.

De vraag is natuurlijk of we dan nog op tijd komen...

Voor VAKA-VUB.  
Philippe Castelain.

# Studentenwacht

De Belgische burger waant zich onveilig, hoort men steeds vaker. Gaat het om een gecreëerd gevoel (o.a. door de media) of is het op reële gronden berust? Hoe dan ook, burgerwachten van twijfelachtige origine rijzen als paddestoelen uit de grond. Ook de VUB-campus is van dit fenomeen niet bespaard gebleven. In de studentenwacht werd door enkele 'stoere' jongens een studentenwacht opgericht. Daar wij de noodzaak van zo'n wacht niet goed inzagen, gingen we ons oor te luisteren leggen bij Pol Kastaar, mede-initiatiefnemer.

**MOEIAL : Waarom een studentenwacht ?**

Pol Kastaar : Omdat de campus en zeker de studentenwijk onveilig geworden zijn. Diefstal en vernieling, zowel door studenten als door buitenstaanders, zijn hier dagelijkse kost. Wij willen hier door de oprichting van een studentenwacht definitief paal en perk aan stellen. Wij doen ook een oproep aan de studenten wat meer discipline aan de dag te leggen, in plaats van alles te laten verloederen.

**MOEIAL : Overdrijft u niet een beetje ? Diefstal en vernieling op de campus is toch een marginaal verschijnsel, u hoeft dat toch niet buiten proporties op te blazen.**

Pol Kastaar : (kwaad) Wat weet jij daarvan! Ik woon op de campus, ik zal het toch wel weten zeker!

**MOEIAL : Maar ik woon ook op de campus en...**

Pol Kastaar : Dan loopt gij zeker met oogkleppen rond!

**MOEIAL : Hoe opereren jullie ?**

Pol Kastaar : Ons werktelein beperkt zich tot de studentenwijk. Wij patrouilleren om het uur in groepjes van drie man, en dit tussen middernacht en 6 uur 's morgens. We zijn reeds met genoeg volk om een efficiënte taakverdeling door te voeren, zodat niemand een ganse nacht moet opblijven. Als we een verdacht individu zien vragen we hem te bewijzen dat hij op de campus woont, bv. door zijn sleutels te tonen. Indien de persoon in kwestie dit niet kan vragen we hem (of haar) de studentenwijk onmiddellijk te verlaten. Een buitenstaander hoort na middernacht niet in de studentenwijk te komen. Indien het om een be-

zopen campusbewoner gaat, dan begeleiden we hem naar zijn kamer zodat hij geen vernielingen kan aanrichten. In het geval dat we iemand op heterdaad betrappen (diefstal of vernieling), dan grijpen we hem (of haar) vast en verwittigen de VUB-veiligheidsdienst of de rijkswacht.

**MOEIAL : Zijn jullie gewapend ?**

Pol Kastaar : Ja, we hebben matrakken bij ons, die we echter alleen gebruiken als het echt nodig is.

**MOEIAL : Hoe reageert de bewonerscommissie op jullie initiatief ?**

Pol Kastaar : (gefrriteerd) In de bewonerscommissie hebben de linkse en meerderheid, op hun steun moeten we zeker niet rekenen. Zelfs als de bewonerscommissie onze activiteiten verbiedt, wat in de lijn der verwachtingen ligt, zullen we toch doorgaan, want voor ons is de maat vol! Weet u dat er leden van de bewonerscommissie zijn die extreem-linkse affiches plakken op de muren van de studentenwijk, en dit terwijl er voldoende plakzullen voorzien zijn!

**MOEIAL : Sommigen zouden u omschrijven als een rechtse macho en...**

Pol Kastaar : Wat!! Wie denkt gij wel dat gij zijt manneke! (grijpt mij woedend vast)

**Moelal : (verontschuldigd) Maar het is toch gewoon een vraag die ik wilde stellen...**

Pol Kastaar : Gij hebt geen vragen te stellen, begrepen!! (schudt mij door elkaar)

**MOEIAL : (met trillende stem) Maar meneer, dit is een interview...**

Ik moest plots denken aan de woorden van George Orwell: "If you want a picture of the future, imagine a boot stamping on a human face - forever."

Pjotr Romanski

# Astrologie

Kursussen Astrologie

Op woensdag 3 april start een nieuwe introductiekursus van 6 lessen over astrologie. Zij bevat o.a. het aanleren van de basistechniek om een horoskoop op te stellen. Alsook de fundamenten tot interpretatie van astrologische gegevens. De lessen beginnen telkens om 20u30 op de volgende woensdagen : 3,10,17,24 april, 8 en 15 mei.

Tevens wordt het vervolg van de cursus van januari aangevat op maandag 18 maart. In zes nieuwe lessen worden de interpretatietechnieken verder ontwikkeld. Data : 18 maart, 1, 15, 29 april, 6, 20 mei. De cursussen worden gegeven door Harry Huysmans, lid van het Vlaams Astrologisch Genootschap. Organisatie en plaats van het gebeuren : VZW Tatwala Kalenbergstraat Dilbeek, tel. 569 56 17 of 521 14 03 tussen 18 en 19u30.

# Van Thilt steelt de poen

Donderdag 7 maart zou Marcel Van Thilt een avondvullend spektakel brengen in het Kulturkaffee. Grappen en sketches zouden met gulde hand worden rondgestrooid, als we de aankondigingen mochten geloven. Wat zou Van Thilt er van maken, vroegen velen zich af. One man shows en performances hebben in Vlaanderen zo goed als geen traditie. Misschien kon de zuempuus van Arbeid Adelt! en Roodvonk hierin verandering brengen.

De voorbereidingen op het podium scherpten de honger aan. Op een televisietoestel werd de laatste VPRO-avond nog een keer afgespeeld en vooraan werd een barokke ballustrade neergezet. De aanwezigen verblijdden zich al in een zelfmoordscène. Het Kulturkaffee was ondertussen volgelopen. De FM-incrowd (of wat er van overblijft) was in volle getale aanwezig. Een half uur later dan aangekondigd kwam de gevierde ster van achter het gordijn te voorschijn. Hij zette zich achter de ballustrade en kondigde aan dat dit werkelijk de laatste opvoering van "Van Thilt steelt de show" zou zijn. Weet u, dit was geen echte show. De bedoeling was dat het publiek zich na een summier muziekkwis op de dansvloer zou begeven. Geen sketches, geen conferenties. We hebben dit een paar keer in het kerstverlof gedaan, zei Van Thilt, gewoon om wat bij te verdienen, misbruik makend van mijn naam. Maar ja, het is wat uitgelopen, de aanvragen bleven binnenstromen.

Twintig vrijwilligers meldten zich voor de muziekkwis. De klassieke stuff, doorveven met al dan niet geslaagde grappen van de ster. Een kandidaat die "Leader of the Pack" van de Shangri-Las had herkend, kreeg als repliek: "Wablief, shangri la met een bak rodenbach? Tja, het hangt er maar van af hoe men het uitspreekt natuurlijk." Entertainment!

Een eveneens aanwezige redakteur van de Moelal had Van Thilt de volgende vragen willen stellen: heeft de show veel voorbereiding gekost? Denkt u lang na over uw grappen? De antwoorden waren nu wel gekend: de show heeft geen voorbereiding gekost, en over zijn grappen denkt Van Thilt nooit langer dan vijf seconden na.

Na twintig minuten was het avondvullend spektakel afgelopen. De kandidaten keerden huiswaarts met hun Engelse drop, braadkip en aardappelen. Voor 15.000 ballen had Van Thilt met iedereen zijn kloten gespeeld. Daarna moest men zich, zoals gebruikelijk, tevreden stellen met de dansmuziek die hier enkele jaren geleden fashionable was. Later op de avond werd een vriend aangeklampt door een metsje. "Het zijn hier allemaal zwijnen," zei ze. "Geef ze te drinken en ze zijn gelukkig." "Voor mij een pintje," zei hij. Hij kreeg het. De Beproefing wordt beloond.

Jimmie Brainwash

# Scenario plaatsing

Vredesmilitanten maanden in voorarrest. Verwarrende discussies tussen politieke lichtgewichten. Intimidatie op betogingen. Opgeklopte onveiligheid. Voorspelbare reizen naar bondgenoten. Het scenario voor de plaatsing van de kernraketten op Belgisch grondgebied heeft zich de laatste maanden -in ijltempo- nadrukkelijk gemanifesteerd. De feiten op een rijtje.

De uiterlijkheden begonnen op de vooravond van de Europese verkiezingen in juni 1984. Drie Leuvense studenten werden opgepakt op beschuldiging van het kalken van vredes-slogans op de openbare weg. Wanneer zij hun juridisch recht op zwijgen gebruikten, werden ze 'op sekreet' gezet. D.w.z. de totale isolatie gedurende drie dagen. Een onmenselijke situatie voor een niet bewezen vergrijp.

De ganse CCC-historie, met de speculaties of hun aanslagen gebeuren vanuit linkse dan wel rechtse kringen, legitimeerde de grootse "Mammet-operatie". Linkse, anarchistische -en vredesmilieus werden uitgekamd en verdacht gemaakt. Op basis van welke bewijzen?

Rudy Daems, de stilaan bekende Leuvense student en vredesmilitant, zat meer dan twee maanden in voorhechtenis in de gevangenis van Namen. Op beschuldiging van klikker en veiligheidsagent Gardiner. Het ging over de zaak van de gestolen bussen in Florennes.

Twee Leuvense vrouwen (gebeurt dan alles in Leuven?) zaten 28 dagen in voorhechtenis, op beschuldiging van spuiten van slogans op openbare gebouwen. Ze werden in hun huiskamer opgepakt op aangifte van het autonummer van hun dubbel gearpaste wagen. Dit zijn de markantste gebeurtenissen. Ongetwijfeld vergeten we er een aantal. Een ding is zeker : de problematiek van de

voorhechtenis is nu ook doorgedrongen tot de politieke wereld. Dat wil wat zeggen! Op politiek vlak worden de discussies rond de rakettenzaak de laatste weken bewust moeillijk en verwarrend gehouden. Wisselende standpunten. Wederzijdse beschuldigingen. Desmaretts vanorder het stof. ... Het publiek wordt hiermee mooi in de zak gezet. Laatst mochten enkele parlementairen, mits paskontrolle, een bezoekje brengen aan de raketbasis van Florennes. "Welkom op Amerikaanse bodem", was de ontvangstzin. Een misplaatste grap van een Amerikaanse officier. Besluit : alles is in gereedheid gebracht. Haal ze maar binnen, Wilfried!

Wie had ook anders verwacht na de bekendmaking van de geheime overeenkomsten tussen Amerikanen en Belgen? De Belgische politici lieten als schoolkinderen de (eigen) verantwoordelijkheid over aan de supermacht. De VS-regering wist tot voor het bezoek van Martens en Tindemans niets van enig volksverzet tegen de raketten. Het blitzbezoek van Tindemans aan de Navo-bondgenoten die in hetzelfde schuitje zitten (GB, West-Duitsland, Italië en Nederland) gaf de verwachte antwoorden. Mooie tactiek van onze minister van Buitenlandse Betrekkingen. De veranwoordelijkheid werd alzo naar het buitenland verschoven. Geen Belg die zich later aansprakelijk zal voelen.

En het verdere scenario ?  
17 maart is voorbij De (gekende) besliss-

sing valt in maart. Akties zullen ongetwijfeld volgen. Hard en met beperkte groep. Enkele slachtoffers zullen als voorbeeld achter de tralies worden gedraaid ter afschrikking. De vredeswil van de bevolking wordt afgedaan als een vlag van kollektieve waanzin. Aktievoerders worden in de kriminele sfeer geduwd. ... Paranoia of realiteitszin ?

GS

OPEN TRIBUNE

## KEPS

Tiens, dacht ik, toen ik de samenvatting "Politieke geschiedenis van België" (Witte) van KEPS kocht, die samenvatting komt mij bekend voor. Ik sloeg mijn cursus P.G.B. van vorig jaar van de UFSIA open, ik vergeleek, en wat bleek? Inderdaad, het klopte (toek tok - nee, dat is een andere context): net dezelfde namen van ministers, stompzinnige jaartallen, fragmentaire zinnen, kortom: KEPS heeft geen samenvatting, het heeft gewoon de UFSIA-cursus overgenomen. Wel, de samenvatting kost 120 frank. Er zijn 91 bladzijden, dus voor KEPS kost dat 72 frank per cursus: 50 frank winst per stuk (reken zelf maar uit, als ze er 100 verkopen). Toch handige geldwolven, die "samenvatters" van KEPS.

Riepl w.

# Agenda

Agenda, de kroon van de achterpagina, is deze keer vermint. De BSG-verantwoordelijke voor het overzicht van alle activiteiten liet het afweten. Waarom toch? De laatste der Moeiallers zweogde met bloed, zweet en tranen de volgende agenda in elkaar. Onvolledig weliswaar. Wie voortaan de activiteiten in de Moeial-agenda wil zien schuift best een bericht onder onze deur of komt de activiteit in de Moeial-agenda inschrijven.

dinsdag 19 maart :

- The Minz, pop in het Kulturkaffee, 21u., gratis.

woensdag 20 maart :

- Poëzia-middag met Simon Vinkenoog, in het KK, 12u.  
- Debat 'Legalisering van de drugs?' met C.Eliarts, S.Vinkenoog, Roelants, aud.K1 in gebouw K, 20u., org. Vrij Onderzoek.  
- Chili-dag, 12u. stand+animatie in kafetaria, 20u. optreden Chileense groep+Chileens eten in KK, gratis, org. ALS.

donderdag 21 maart :

- Kloot Per W en Groep en The Grammer Jammers in het KK, 21u. gratis.  
- Diskussie-avond rond China, lokaal 5C404, 20u., org. ALS.  
maandag 25 maart :

- Debat 'Doorbraak' met J.Ulburghs, L.Van Geyt, M.Vanhemeldonck, Y.Miroir, QC, 20u. org. ALS.  
dinsdag 26 maart :

- etentje met optreden van Gustaaf De Meerschman (toneel) in KK, 20u., org. Vrij Onderzoek.

woensdag 27 maart :

- Video over The Residents, in KK, 21u., gratis.  
- Algemene Vergadering Vrij Onderzoek (moreel en financieel verslag, verkiezing buro), 19u30 in gebouw Y.

donderdag 28 maart :

- Debat 'Kollokatie', aud.K1, 20u., org. Vrij Onderzoek.  
- Klassiek in KK met 'George Octors Trio', 21u.

vrijdag 29 maart :

- Kwis (20u) en fuif (23u) in KK, org. ALS.

## Free Podium

vervolg van blz. 3

ken met zijn nummertje "No business like show-business", waarin hij alle medewerkers opriep om naar voren te komen om een ultiem applaus in ontvangst te nemen.

Om half 1 strompelden we, nog bevangen door impressies, naar de B.S.G.-zaal, die we na ettelijke uurtjes en pintjes verlieten om moeizaam maar voldaan naar ons bedje toe te keren.  
Emanuelle 5

## Vrijwilliger

Humjors (Humanistische Jongerenservice vzw) zoekt dringend een vrijwilliger/vrijwilligster.

Wij kunnen bieden:  
- vrijstelling van stempelcontrole en terugbetaling van verplaatsingskosten (openbaar vervoer).

Wij vragen iemand die gefitiseerd is in bibliotheekwerk om het info- en documentatiecentrum op punt te zetten en verder uit te bouwen.  
Voor meer info: Humjors vzw, tav Trudo Van-grieken, Rogierstraat 134, 1030 Brussel, 02/215.16.94.

## BSG

### Algemene vergadering

Agenda:  
Voorleggen financieel en moreel verslag van het afgelopen werkingsjaar.  
Voorstellen nieuwe kandidaten. ALLE KANDIDAATSBESTUURLEDEN DIENEN AANZEGIG TE ZIJN OP DE ALGEMENE VERGADERING!  
De kandidaatsstelling dient schriftelijk te gebeuren en dient ten laatste binnen te zijn op maandag 22 april. Limiet: 14 uur bij de vigerende voorzitter.

Wij zoeken:  
- een boekhouder plus eventuele assistentie  
- een penneliker secretaris: moet kunnen lezen, schrijven en typen. Tweetalig: Nederlands plus Antwerps.  
- een feestzaalverantwoordelijke: moet 's middags al in staat zijn vaten te tellen.  
- een studentenpolitieker: fris en wakker van geest; alcoholresistent.  
- een cultuurverantwoordelijke: man of vrouw tussen 18 en 30 met voldoende background en energie.  
- een lokaalverantwoordelijke: lokaal verdigden tegen invallen van Kultuur; annexatie van aangrenzende lokalen zoals WC's.  
- een drukker: niet in de Nederlandse zin van het woord! Technisch zeer begaafd iemand, moet tegen vuile vingers kunnen.  
- een gewetenbezwaarde: dient niet verkozen te worden; we zijn zo ook wel content; moet zowat alles kunnen, Antwerps inclusief.

Alle functies zijn beschikbaar in triplo, te weten: titularis, vice, adjunct. Eventueel een voorzitter en ondervoorzitter om het zootje te leiden. Soms zijn we ernstig.

Het BSG.

## Nachtwake

Studiekring Vrij Onderzoek roept op om deel te nemen aan de nachtwake met fakels voor de overleving en tegen de uitroeiing door honger. Deze gaat door van 22 maart te 19u tot 23 maart te 7 uur langs de kleine ring rond Brussel en wordt georganiseerd door The food and Disarmament International; een organisatie die de strijd van de Nobelprijswinnaars tegen de honger coördineert. Inlichtingen en inschrijvingen bij V.O., Y', ingang naast het kulturkaffee, of telefonisch: 02/641.23.28

## A.L.S. - debat

Debat 'Doorbraak' met J.Ulburghs, L.Van Geyt, M.Vanhemeldonck, Y.Miroir, om 20u. in QC.

De maandag 25 maart.

Vrijdag 29 maart Kwis in het KK. Inlichtingen en inschrijvingen elke donderdagmiddag aan de ALS-stand in het kafetaria of in kaffee De Plug.

TE KOOP

Auto MAZDA 626 (geel).  
11 jaar oud en 75.000 km.  
PRIMA STAAT  
30.000 frank (of overeen te komen).  
Tel. 02/215.73.71, bij Ingrid Dreesen.

## Infovergadering

De dienst voor studieadvies richt een informatievergadering in voor alle studenten en academische personeel over BEURZEN VOOR STUDIE EN NAVORSING IN HET BUITENLAND. Sprekers zijn Ms. Margaret Nicholson (Academic Counselor Commission for Educational Exchange) en Dhr. Jos Mermans (Commissariaat-Generaal voor de Internationale Culturele samenwerking).  
Donderdag 21 maart 1985, om 15 uur in het auditorium Qb op de campus Oefenplein.

## Mefisto

Het nieuwe nummer van MEFISTO, devant-garde tijdschrift voor cultuur en samenleving, is verkrijgbaar in de Vubtiek.  
Het nummer bevat weer een hele reeks interessante bijdragen, voor elk wat wils. Humor en rebellie komen tot uiting in artikels als: het ultieme interview met dichter en docent Bartosik; anarchisme en kunst; libertair verzet; democratisering van de cultuur; de rubrieken "The night-porter" van Straggianoff 99 en "Les nuits de la pleine lune" van Myate S.; einde van het heil (volgens de wet van Coillie); poëziebuten; de ontboezemingen van Joachim Bulderbast tot Vijgkluf. Ook bijdragen van VUB-studenten zijn welkom op het redactie-adres: Vanden Brande, Prinses Elisabethlaan 16, 1030 Brussel.

## Ut in Brussel

Hard op de tong  
"Behoren de Vlaamse schrijvers tot een uitstervende soort?", vraagt Monika van Paemel in haar hard-op-de-tong-lezing. Hoe moeilijk is het overstapen van amateurisme naar volwaardig schrijverschap? Geld en een kamer voor jezelf, schreef Virginia Woolf. Voor wanneer een statuut en een Fonds van de Letteren? Zelf Heinrich Böll niet: "doe de laurierien in de soep en geef ons opslag"? En als Conscience zijn volk leerde lezen, waarom leest het dan niet? Zijn leraren Nederlands literatuurhaters? Gaan de bibliotheken bankroet aan het leengeld? Wat leest de minister van Nederlandse cultuur? En de voorzitter van de Vlaamse deelregering? Van "creation" naar "creativity" of de "taal is gansch het volk"? Tot zover de persmededeling. Monika van Paemel werd in 1972 bekroond met de prijs voor het beste debuut en publiceerde o.a. "Marguerite" en "De confrontatie". Binnenkort komt "De vermalde vader" uit, of is het zopas verschenen? In elk geval heeft ze wel het één en ander te vertellen, meerbepaald vanavond in de Beursschouwburg om 20u30.

Beckett  
Gefascineerd door het leven op het moment dat het zinloos is geworden. Absolute absurditeit. Personen die geen enkel contact meer met mekaar hebben en toch op mekaar aangewezen zijn omdat ze zich in dezelfde situatie bevinden. Het lijkt wat banaal de thema's van deze Ierse auteur nog eens te vertellen. Maar dat komt waarschijnlijk alleen omdat ze zo essentieel en beklemmend zijn. Tot 6 april kan je in de Leysstraat 42, voorstellingen gaan zien van "Krap's laatste band" en "Pas moi". Het laatste is misschien wat minder bekend, het is de laatste krampachtige aanval op dit leven door een stervende vrouw. Twee monologen dus, in een Franse versie. Reservatie: 02: 733.68.69.

Walter Van den Broeck/Sam Shepard  
In april kan in het "Theatre National" terecht voor een voorstelling van Vdb's "Tien jaar later". Onnodig het vervolg op "Groenten uit Balen" nog voor te stellen. Eveneens die maand brengt men er de produktie "The True West" van S.Shepard, sinds vorig jaar beter bekend uit "The Right Stuff" en als scenarioschrijver van "Paris-Texas". Als zijn toneel werk even goed is, zorgt het T.N. eindelijk nog eens voor waardige affiche. De naam 'Franse tegenhanger van de KVS' werd al te lang hooggehouden. De produktie behandelt het weerzien van twee broers die mekaar totaal ontgroeid zijn: voor de ene is de "droom van het Westen" uitgekomen, de andere jaagt hem nog steeds na. Reservatie voor hun wrange maar ook komische confrontatie: 02/217.03.03

Rops  
De mooie affiche van "de dame met het zijwijn" heeft zeker al je aandacht getrokken. Zoniet, mis je één van de meest interessante en plezierige aankondigingen voor een tentoonstelling van Félixien Rops. Beter is natuurlijk zelf te gaan kijken naar het werk van deze op zijn minst controversieel te noemen artiest. Hij is vooral be-

## Tombola

Wij hebben goed nieuws voor alle (enkele?) houders van een steunkaart voor de universitaire vredesdagen.

1. Aan deze steunkaarten was ook een tombola verbonden.  
2. Onze onkreukbare Ronny trok met een onschuldige hand de winnende nummers. Deze worden hier medegedeeld in dalende volgorde (zodat het eerste nummer overeenkomt met de eerste prijs; de prijzen variëren van een spelletje en boeken tot een stickerpakket).

(1) 167 (2) 501 (3) 335 (4) 97  
(5) 468 (6) 75 (7) 360 (8) 248  
(9) 320 (10) 107 (11) 204 (12) 431  
(13) 283 (14) 43 (15) 112

Kom als de bliksem je prijs afhalen. Dat kan op het volgende adres:

Studiekring Vrij Onderzoek  
Pleinlaan 2 (gebouw Y), naast het KK  
02/641.23.28

Indien je wil meewerken inzake de vredesproblematiek kan je altijd daar terecht. Natuurlijk ook voor louter informatie.



kend voor zijn illustraties in pornografische tijdschriften, zijn tekeningen van de meisjes met wie hij een "menage à trois" vormde. Maar wat lijkt dit neerdunkend, nooit zijn 'vrouw, dood en varken en godsdienst' zo nauw met mekaar verbonden geweest. Nu kunnen al die ketters natuurlijk niet meer wachten om zelf te gaan kijken. Ga dan, en laat de ironie geestverruimend zijn: tot 28 april in het Museum voor Moderne Kunst en Le Botanique.

HORTA

Het prachtige gerestaureerde huis aan de ambassade van Mexico is tot 1 april te bezichtigen. Daarna niet meer. Er zijn gratis rondleidingen voorzien. Daarvoor neem je wel even contact op met het Horta-museum van St.Gillis.

FILM

Eindelijk is de reeds lang aangekondigde verfilming van "A passage to India" in de bioskopen aangekomen. De verwachtingen zijn hoog, maar die zullen zeker worden waargemaakt, in deze, hoe kan het ook anders, oerdegelijke Engelse produktie. Je hebt er wel even een middag kijken aan, want de film duurt 2 uur en 3 kwartier. Daarin krijg je het verhaal van twee vrouwen die naar India reizen om een echtgenoot voor de jongste te zoeken. En weer te verliezen, want hij is, naast allerlei andere lelijke bezwaren ook nog racist. Niet dat dat een dwaas lijkt te zijn in het gekoloniseerde India. Mrs. Moore en Angela Quested willen het land echter beter leren kennen, en sluiten vriendschap met Dr. Aziz. Dat geeft aanleiding tot heel wat ingebeuld problemen, die in de hautaine en chauvinistische Engelse groep natuurlijk een goede voedingsbodem vinden. M.Forster behandelde in zijn roman de Indische reactie tegen het Britse bewind in India en de interculturele spanningen die, naast nationale problemen voort te brengen, ook persoonlijke relaties ondermijnt. Dit zou een zeer klassevulle, oosters trage bewerking moeten zijn, die de zeer verscheiden aspecten van de roman mooi met mekaar in evenwicht brengt.

Iedereen weet ondertussen al waar Istanbul over gaat, en hoewel Marc Didden ondertussen al wel genoeg reclame heeft gekregen, is het niet onrecht dat hij hier nog maar eens aandacht krijgt. Inderdaad een film over het leren leven met jezelf "en hoe dat soms niet kan". Maar dat is geen reden om niet te gaan kijken, want zoals geweten is, is het aantal Belgische films dat het het waard is naar het buitenland gestuurd te worden, erg klein. Deze gaat zeker mee. Wie 1984 eens van een ge-dé-Orwellianste kant wil zien, kan zich gerust naar Terry Williams Brazil begeven. Een overvloed aan speciale effecten, die voor de verandering eens geen aanspraak maken op geloofwaardigheid. De man is niet voor niets een Python. Ander moois: The Killing Fields, Kaos, Amadeus, Love Streams en The Cotton Club. Deze week garandeert geen verveling, zoek er dan ook niet naar.

COODB